

Sygn. akt V KK 20/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Józef Dołhy

Protokolant Anna Kowal

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz - Śliwy,
w sprawie **R. K.**

skazanego z art. 299 § 1 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 26 sierpnia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 września 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 15 kwietnia 2014 r.,

1) oddała kasację jako oczywiście bezzasadną,

2) obciąża skazanego R. K. kosztami

sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2014r. Sąd Okręgowy w S. uznał:

I. R. K. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że co najmniej od końca lipca 2009 r. do 29 stycznia 2012 r. w Ś., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, podejmował czynności mające udaremnić lub znacznie utrudnić

stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków płatniczych pochodzących z korzyści związanych z popełnianiem czynów zabronionych, określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r., polegających na wprowadzaniu znacznych ilości środków odurzających i psychotropowych, i tak w tym celu:

1) wpłacał i lokował pieniądze na otwartych i prowadzonych dla siebie rachunkach bankowych:

2) przekazywał K. Z. środki płatnicze w kwotach opisanych w zarzucie, w celu wpłacenia na rachunki bankowe prowadzone na jej nazwisko lub na te rachunki wpłacał środki płatnicze osobiście, do korzystania z których to rachunków miał pełnomocnictwo, a następnie na tak ulokowanych środkach zakładał lokaty terminowe;

3) przekazał K. Z. pieniądze w kwocie co najmniej 50.300 złotych na zakup samochodu marki MERCEDES BENZ CLK 200, rok produkcji 2003;

4) dokonał płatności za zakup nieruchomości na nazwisko matki B. K., działając w jej imieniu jako pełnomocnik przy zawieraniu umów kupna - sprzedaży i tak:

- w dniu 9 września 2009 r. kwoty 117.000 złotych na zakup mieszkania w Ś., przy ul. M.,

- w dniu 29 czerwca 2010 r. kwoty 273.003 złotych na zakup mieszkania w Ś. przy ul. W., na którego zakup przeznaczył środki uzyskane ze sprzedaży poprzednio wskazanego lokalu w kwocie 160.000 złotych, czym osiągnął znaczną korzyść majątkową, tj. dokonania przestępstwa z art. 299 § 1 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 299 § 6 k.k., wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności,

II. K.Z. uznał za winną popełnienia czynu polegającego na tym, że:

1) co najmniej od końca lipca 2009 r. do 29 stycznia 2012 r. w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przyjmowała od R. K. środki płatnicze w łącznej kwocie 946.890 złotych i 24.440 euro, pochodzące z korzyści związanych z popełnianiem przez niego czynów zabronionych, określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r., polegających na wprowadzaniu znacznych ilości

środków odurzających i psychotropowych;

2) przyjęła pieniądze w kwocie co najmniej 50.300 złotych na zakup samochodu marki MERCEDES BENZ CLK 200 ;

przy czym czynności te miały udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków płatniczych, czym osiągnęła znaczną korzyść majątkową; tj. przestępstwa z art. 299 § 1 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to przestępstwo, na podstawie art. 299 § 6 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k., wymierzył jej kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda;

I. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec K. Z. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat;

II. na podstawie art. 299 § 7 k.k. orzekł przepadek przedmiotów pochodzących pośrednio z przestępstw:

- wobec R. K. - nieruchomości w postaci mieszkania położonego w Ś. przy ul. W.,

- wobec R. K. i K. Z. - pojazdu Mercedes Benz CLK 200,

III. na podstawie art. 299 § 7 k.k. orzekł względem K. Z., solidarnie z R. K., przepadek równowartości korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa w kwocie 998.883,62 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiedli obrońcy obojga oskarżonych.

Obrońca R. K. zaskarżył orzeczenie Sądu Okręgowego w całości, zarzucając temu rozstrzygnięciu :

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, że pieniądze na zakup obu mieszkań (przy ulicy M. i ulicy W.) pochodziły z korzyści związanych z działalnością narkotykową, pomimo, iż ustalenie takie jest wątpliwe w świetle zebranych w sprawie dowodów, a z niektórymi dowodami wręcz sprzeczne;

- obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 299 § 7 k.k., polegającą na błędnej wykładni tego przepisu w zakresie pojęcia: „korzyści pochodzących z przestępstwa”.

- rażącą niewspółmierność - wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności,

Wskazując na powyższe uchybienia skarżący ten wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, bądź jego zmianę polegającą na :

- uchyleniu wyroku w punkcie IV (przepadek mieszkania)
- uchylenie wyroku w punkcie V (przepadek korzyści majątkowej solidarnie z oskarżoną K. Z.)
- złagodzenie oskarżonemu wymierzonej kary pozbawienia wolności do ustawowego minimum.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 11 września 2014 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji, uznając apelację obrońcy R. K. za oczywiście bezzasadną.

Obecnie, rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego zaskarżył kasacją obrońca skazanego R. K. Autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj.:

a/ art. 299 § 1 k.k. przez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że skazany dopuścił się przestępstwa opisanego w/w przepisem, co znalazło wyraz w błędnym założeniu, że skoro skazany odniósł korzyść z popełnionego przestępstwa źródłowego („narkotycznego”), a następnie nią rozporządził, to dopuścił się przestępstwa „prania brudnych pieniędzy”, z zaniechaniem jednak dokonania krytycznej analizy ram czasowych czynu objętego postępowaniem niniejszym i postępowaniem II K .../12, jak również wysokości nominalnej korzyści osiągniętej z przestępstwa, różnej w postępowaniu niniejszym i w postępowaniu dotyczącym przestępstwa bazowego;

b/ art. 299 § 7 k.k. przez jego błędne zastosowanie wyrażające się w bezpodstawnym orzeczeniu środka karnego w postaci przypadku przedmiotów pochodzących pośrednio z przestępstw w postaci mieszkania, położnego przy ul. W., pojazdu Mercedes Benz CLK 200 oraz solidarnie ze współoskarżoną K. Z. przypadku korzyści majątkowej (w punktach IV 1 V wyroku Sądu Okręgowego), pomimo istnienia okoliczności uniemożliwiających takie orzeczenie, w postaci:

- uprzedniego orzeczenia przypadku korzyści majątkowej na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Ś. w sprawie II K .../12 na podstawie art. 45 § 1, 2 i 3 k.k. w zakresie kwoty stanowiącej równowartość 1.112.500 zł

- jednoznacznego brzmienia art. 45 § 1, 2 i 3 k.k., stanowiącego podstawę prawną orzeczenia w sprawie II K .../12, który pozwala na orzeczenie przepadku korzyści majątkowej z popełnionego przestępstwa jeżeli korzyść osiągnięta została nawet pośrednio,

- w sytuacji funkcjonującego domniemania, że mienie, które sprawca objął we władanie, albo do którego uzyskał jakikolwiek tytuł w czasie popełnienia przestępstwa lub po jego popełnieniu do czasu wydania choćby nieprawomocnego wyroku stanowi korzyść pochodzącą z przestępstwa;

co sprawia, że zakres jego normowania absorbuje całkowicie podstawę orzeczenia przepadku korzyści w trybie art. 299 § 7 k.k.;

- korzystania przez wyrok zapadły w sprawie IIK .../12 Sądu Rejonowego w Ś. z ochrony powagi rzeczy osądzonej w powołanym zakresie, tj. co do wysokości korzyści (pośredniej i bezpośredniej), orzeczenia o środkach karnych tożsamych z orzeczonymi w niniejszym wyroku, a nadto w zakresie zasadniczego czasokresu inkryminowanej działalności;

c/ art. 299 § 7 k.k. przez niewłaściwe, bo uczynione wbrew rozstrzygnięciu wyroku IIK .../12, wprowadzenie konstrukcji solidarnej odpowiedzialności K. Z. wraz ze skazanym R. K. przepadku równowartości korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa w kwocie 998.883,62 zł, przez wyjście poza ustalenia w/w wyroku w zakresie nominalnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa bazowego, a w rezultacie wprowadzenie do obrotu prawnego podwójnego środka karnego względem obojga skazanych;

Nadto, skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj.:

- art 8 § 1 i 2 k.p.k., przez błędną wykładnię zasady samodzielnych rozstrzygnięć sądów karnych w zakresie ustaleń faktycznych rozpoznawanych spraw i niezwiązania sądów karnych rozstrzygnięciami innych sądów, z pominięciem ustaleń faktycznych sądów karnych zapadłych w odniesieniu do przestępstwa bazowego, stanowiącego podstawę do orzekania w sprawie niniejszej, z jednoczesnym pominięciem przepisu paragrafu 2, w treści którego wprost wskazuje się, że prawomocne rozstrzygnięcia sądu kształtujące prawo lub stosunek prawny są wiążące;

- art 5 § 2 k.p.k. przez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości w takim zakresie, w jakim wątpliwości te mają charakter obiektywny, na niekorzyść skazanego, w następstwie zaniechania:

- oceny stanu faktycznego przez pryzmat relacji świadków w niniejszej sprawie co do czasokresu dostarczania skazanemu narkotyków w kontekście ich ilości, nie ustalono bowiem w sprawie niniejszej, kiedy skazany miał zacząć handlować większymi - hurtowymi ilościami narkotyków w kontekście jego możliwości finansowych; krytycznej oceny dostępnych dowodów przez pryzmat braku rzeczywistych i wymiernych korzyści finansowych skazanego związanych z handlem narkotykami w 2009 r., kiedy miało miejsce kupno pierwszego mieszkania.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty sformułowany został wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku, a także utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w S. i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty podniesione w kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego R. K. okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym, co pozwala na ograniczenie pisemnych motywów oddalenia nadzwyczajnego środka zaskarżenia jedynie do kwestii o zasadniczym znaczeniu. Przypomnieć trzeba zatem na wstępie konsekwentnie prezentowane stanowisko sądu kasacyjnego – odwołujące się do wyraźnej woli ustawodawcy (art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k.), zgodnie z którym postępowanie kasacyjne nie jest trzecią instancją powtarzającą zwykle postępowanie odwoławcze. Nie można zatem na tym etapie procesu kwestionować ustaleń faktycznych ani oceny wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych, albowiem ta materia jest istotą orzekania pierwszoinstancyjnego; natomiast – z woli ustawodawcy – kasacja stron procesowych ma być skierowana przeciwko wyrokowi sądu odwoławczego. Oznacza to obowiązek uwzględniania na etapie budowania skargi kasacyjnej zakresu orzekania sądu II instancji wyznaczonego przez zarzuty i wnioski apelacji oraz obowiązek działania z urzędu wynikający z ustawy. Prowadzi to do wyraźnego ograniczenia zarzutów jakie strona może sformułować pod adresem orzeczenia sądu odwoławczego, jeżeli nie były one przedmiotem kontroli apelacyjnej i dotyczą uchybień dostrzeżonych dopiero po uprawomocnieniu się

wyroku, które jednak nie należą do kręgu okoliczności uwzględnianych z urzędu. Stąd też brak zachowania ustawowych wymagań dotyczących przedmiotu zaskarżenia i wyraźnie zakreślonych granic zarzutów kasacyjnych musi prowadzić do nieskuteczności tego nadzwyczajnego środka z zaskarżenia.

Na gruncie niniejszego postępowania powyższe stanowisko dotyczy w pierwszej kolejności zarzutu naruszenia art. 299 § 1 k.k., do czego miało dojść w wyniku błędnego zastosowania tego przepisu. Skarżący nie dostrzegł jednak, że zagadnienia kwalifikacji czynu przypisanego ówczesnie oskarżonemu R. K. w ogóle nie uczynił wcześniej przedmiotem apelacji, wobec czego nie sprawił aby problem ten stał się również przedmiotem wypowiedzi sądu odwoławczego.

Oczywista bezzasadność twierdzenia o błędnym zastosowaniu tego przepisu do czynu przypisanego skazanemu R. K. rysuje się jeszcze bardziej wyraziście, gdy się zważy, że przedmiotowego uchybienia, określanego jako wadliwe zastosowanie prawa materialnego, autor kasacji upatruje w zaniechaniu dokonania krytycznej analizy czasowych ram czynu objętego niniejszym postępowaniem i czynu objętego postępowaniem Sądu Rejonowego w Ś. o sygn. akt II K .../12, jak również wysokości nominalnej korzyści osiągniętej z przestępstwa ustalonej w obu tych postępowaniach. Tak sprecyzowany zarzut nie dotyczy bowiem w ogóle zagadnień materialno-prawnych. Obie te kwestie nie determinują bowiem odpowiedzialności karnej skazanego w płaszczyźnie art. 299 § 1 k.k. Nie ulega tymczasem wątpliwości, że zarówno ramy czasowe czynów przypisanych w tych dwóch postępowaniach, jak i wysokość osiągniętej korzyści majątkowej, należą do sfery ustaleń faktycznych, co z przyczyn określonych w ustawie (art. 523 § 1 k.p.k.) – stawia je poza kręgiem zagadnień, które mogą być przedmiotem zarzutów kasacyjnych. Nie wykazano zresztą także w części motywacyjnej skargi, aby zakwalifikowanie zachowania przypisanego skazanemu R. K. w niniejszym postępowaniu, naruszało w jakikolwiek sposób przepis art. 299 § 1 k.k. W materii dotyczącej relacji między przestępstwem bazowym i przestępstwem z art. 299 § 1 k.k., odwołać się trzeba do poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w uchwale z dnia 18 grudnia 2013 r. I KZP 19/13 (OSNKW 2014, z. 1, poz. 1), której nadano moc zasady prawnej. W tezie drugiej tej uchwały w sposób wiążący przesądzono bowiem prawną możliwość ponoszenia odpowiedzialności na podstawie art. 299 §

1 k.k. przez sprawcę czynu zabronionego, z którego popełnieniem związana jest korzyść stanowiąca przedmiot czynności wykonawczej.

Nie można także zgodzić się z wywodami na temat istnienia kolizji między podstawami orzekania przepadku korzyści lub ich równowartości wynikającymi z treści art. 45 § 1 – 3 k.k. oraz podstawą orzekania tego środka określoną w art. 299 § 7 k.k. W wypadku skazania za przestępstwo z art. 299 § 1 i 2 k.k., przepis ten w § 7 jednoznacznie i bez żadnych wątpliwości obliguje sąd do orzeczenia przepadku korzyści pochodzących z tego przestępstwa lub ich równowartości. Nie ma też podstaw do wywodzenia, że regulacja ustawowa zawarta w przepisach art. 45 § 1 – 3 k.k. wyklucza zastosowanie przepisu art. 299 § 7 k.k. – wiążącego obowiązek orzeczenia przepadku równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa – z popełnieniem czynu o znamionach określonych w przepisie art. 299 § 1 i 2 k.k. Z powołanych przepisów nie wynika bowiem żadna klauzula wyłączająca stosowanie art. 299 § 7 k.k. Trudno zresztą byłoby doszukiwać się – w drodze wykładni – takiego zamierzenia po stronie ustawodawcy, skoro łatwo dostrzec, że w sprawie o przestępstwo tzw. bazowe skonkretyzowane co do miejsca, ram czasowych, przedmiotu przestępstwa, jego rozmiarów, wielkości lub wartości, orzeczenie przepadku dotyczy korzyści, których granice wytyczają ustalenia poczynione na podstawie materiału dowodowego odnoszącego się do jednostkowego przypisanego czynu. Jest natomiast oczywiste, że w procesie dotyczącym zarzutu z art. 299 § 1 k.k. przedmiotem postępowania może być szersza działalność sprawcy przestępstwa bazowego, który dąży do udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia przestępnego pochodzenia korzyści mających postać dóbr wymienionych w tym przepisie, wygenerowanych pośrednio lub bezpośrednio z popełnienia czynu zabronionego. Obszar przestępczej działalności polegającej na „praniu brudnych pieniędzy” może być przecież szerszy niż ustalony w procesie dotyczącym przestępstwa bazowego. Także lokowanie środków pochodzących z czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo bazowe może przynieść zysk będący korzyścią pochodzącą pośrednio z tego czynu. Jeżeli się udowodni, że rozmiary tej korzyści były większe niż korzyść ustalona w toku postępowania o czyn jednostkowy, a jej przyrost – przynajmniej w jakiejś części – został uzyskany przy wykorzystaniu środków pochodzących z popełnienia czynu zabronionego, to

istnienie przesłanki do niezależnego stosowania dyrektywy zawartej w przepisie art. 299 § 7 k.k. – nie może budzić wątpliwości. Nie ma zatem normatywnych podstaw do wyeliminowania możliwości odrębnego orzekania na podstawie art. 299 § 7 k.k. przypadku przedmiotów, korzyści lub ich równowartości wobec sprawców tzw. przestępstwa bazowego. Natomiast ustalenia co do rozmiarów korzyści uzyskanych przez sprawcę obu przestępstw, należą do sfery faktów i są wyłączone z zakresu kontroli kasacyjnej.

Całkowicie chybione okazały się także wywody zaprezentowane przez skarżącego w odniesieniu do problematyki ewentualnego związania sądu orzekającego w niniejszej sprawie w odniesieniu do przestępstwa prania brudnych pieniędzy, ustaleniami poczynionymi przez Sąd Rejonowy w Ś. w sprawie o sygn. akt II K .../12, który to Sąd przypisał osk. R. K. przestępstwa polegające na wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom substancji psychotropowych. Relacja między skazaniem za tzw. przestępstwo bazowe oraz za przestępstwo z art. 299 § 1 k.k., nie korzysta z instytucji powagi rzeczy osądzonej ani nawet nie prowadzi do związania sądu orzekającego w tym drugim zakresie, ustaleniami faktycznymi poczynionymi w każdym z tych postępowań, a dotyczącymi tak, jak w tym wypadku, ram czasowych przypisanego działania lub równowartości przedmiotu przestępstwa oraz wartości osiągniętej korzyści majątkowej. Różny jest bowiem przedmiot tych przestępstw i odmienny może być materiał dowodowy pozwalający na wyznaczenie granic temporalnych oraz rozmiarów udokumentowanej działalności i osiągniętych korzyści. Istotny w tej sprawie jest fakt przypisania przestępstwa bazowego związanego z wprowadzaniem do obrotu i udzielaniem innym osobom substancji psychotropowych oraz czerpaniem zysków z tego procederu. W sprawie Sądu Rejonowego w Ś. o sygn. akt II K .../12 udowodniono skazanemu R. K. takie zachowanie w odniesieniu do ilości narkotyków ustalonej w tamtym postępowaniu oraz określono w jakim czasie ta ilość została wprowadzona do obrotu. Natomiast przedmiotem działania przestępnego przypisanego w niniejszej sprawie, było inwestowanie przez osk. R. K. w dobra trwałe i lokowanie w bankach korzyści osiąganych z popełniania czynów zabronionych określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Dla ustalenia granic takiej działalności nie było wiążące

rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w Ś. w sprawie o sygn. akt II K .../12. W jego ramach ustalono i udowodniono pewien zakres działalności przestępczej skazanego, generujący korzyść majątkową. Natomiast w niniejszym postępowaniu należało wykazać, że dysponując zyskiem z popełniania przestępstw – osk. R. K. podejmował czynności mające udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępczego pochodzenia środków płatniczych uzyskanych z tych przestępstw. Fakt popełnienia przestępstwa bazowego wynikał zatem ze skazania w sprawie Sądu Rejonowego w Ś. o sygn. akt II K .../12. Odrębnemu procesowi dowodzenia podlegał natomiast zakres czynności mających udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępczego pochodzenia środków płatniczych, okres w jakim były one podejmowane oraz kwoty środków płatniczych jakie były objęte tymi działaniami. Podstawą analizy w tym zakresie nie mogły być siłą rzeczy ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w Ś. w sprawie o sygn. akt II K .../12, lecz dokumenty i inne dowody obrazujące rozmiary i czas trwania procederu tzw. prania brudnych pieniędzy. To w oparciu m.in. o analizę dowodów z dokumentacji bankowej sąd *meriti* wykazał, że działanie oskarżonych w tej sprawie, polegające na założeniu kont bankowych przeznaczonych do lokowania na nich środków płatniczych, rozpoczęło się od końca lipca 2009 r., na tych kontach dokonywano obrotów, które nie były związane ze standardowym funkcjonowaniem gospodarstwa domowego (bo temu celowi służyły inne rachunki bankowe), a obroty te w żadnym stopniu nie pozostawały w związku z udokumentowanymi dochodami pochodzącymi z legalnych źródeł. Jednocześnie, nie zostało nawet uprawdopodobnione osiągnięcie dochodów nieudokumentowanych wprawdzie, ale nie pochodzących z działalności przestępczej.

Wszystkie te uwagi prowadzą do wniosku, że czyn zabroniony zarzucony lub przypisany jako tzw. przestępstwo bazowe, nie wyznacza ani nie ogranicza ustaleń dotyczących ram czasowych ani rozmiarów działań oskarżonego zakwalifikowanych na podstawie art. 299 § 1 i 2 k.k., jako podejmowanych w celu udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia środków płatniczych pochodzących z korzyści związanych z popełnianiem czynów zabronionych. Podstawę dokonywanych ustaleń stanowi bowiem materiał dowodowy zgromadzony w toku każdego z tych procesów. W konsekwencji tych

rozważań należało więc także dojść do przekonania, że nie jest trafny zarzut naruszenia dyspozycji art. 8 k.p.k. Dysponując odrębnie zebrany materiał dowodowy Sąd I instancji był uprawniony do dokonania samodzielnej jego analizy i oceny, a wyciągnięte wnioski – należycie uzasadnione – upoważniały go do dokonania własnych ustaleń. Słusznie zatem Sąd Apelacyjny nie dopatrył się w jego działaniu przekroczenia uprawnienia wynikającego z powołanego wyżej przepisu.

W realiach tej sprawy, nie sposób było też mówić o rażącej obrazie art. 5 § 2 k.p.k. Sąd orzekający w sprawie dotyczącej sposobów i zakresu lokowania przez skazanego R. K. pieniędzy uzyskiwanych w wyniku popełniania czynów zabronionych związanych z obrotem środkami odurzającymi, dysponował dokumentami precyzującymi czas i wielkość przeprowadzanych transakcji. Nie miał zatem powodów, aby ograniczać swoją analizę wyłącznie do relacji świadków. Tym bardziej, nie było żadnych realnych podstaw do powstania wątpliwości o jakich mowa w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. na gruncie informacji o ilości środków odurzających i terminach ich dostarczenia skazanemu, skoro to zagadnienie nie było przedmiotem procesu w niniejszej sprawie.

Wszystkie te okoliczności przesądziły o uznaniu kasacji obrońcy skazanego R. K. za oczywiście bezzasadną i jej oddaleniu. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.